

Arrest

nr. 220 556 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. THEUWISSEN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende tot vier maal toe een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn neef, S.S., met Duitse nationaliteit. De eerste aanvraag dateert van 14 april 2017. Op 20 november 2018 dient verzoeker voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn neef. Deze aanvraag is geweigerd op 9 april 2019, en de bijlage 20 is aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 april 2019.

Op 23 april 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: M.

geboortedatum: #23.01.1998

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S. S. die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met

een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S. S. die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken. Hij geeft verder geen reden op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Op 23 april 2019 wordt aan verzoeker eveneens een inreisverbod voor drie jaar ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag gezinshereniging, in functie van zijn neef, en de 'oranje kaart' die geldig was voor de duur van zes maanden, met name tot 20 mei 2019. Op het ogenblik van de administratieve aanhouding verbleef verzoeker aldus nog legaal in België. Bovendien heeft verzoeker nog een beroepsmogelijkheid tegen de bijlage 20 bij de Raad, binnen de dertig dagen.

3.3.2.2. Beoordeling

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing worden geschonden. Bij gebrek aan enige toelichting ter zake is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreft, dient op het eerste zicht te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft, zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum, waardoor er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Ook wordt gemotiveerd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet om reden dat hij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag indient.

Verzoeker heeft tot vier maal toe een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn neef ingediend. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verweerder rekening hield met verzoekers verblijfsrechtelijke historiek in België, alsook met het gegeven dat hij verklaarde zich bij zijn neef te hebben gevestigd. Verweerder motiveerde waarom hij geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhoudt. Verzoeker geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven in dit verband. *Prima facie* blijkt geen schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, of van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

Waar verzoeker verwijst naar zijn oranje kaart en dat deze geldig zou zijn tot 20 mei 2019, kan hij niet worden gevolgd. Het immatriculatieattest wordt afgegeven in functie van zijn aanvraag gezinshereniging en is geldig tot op de dag dat er een beslissing wordt genomen voor de verblijfsaanvraag, *in casu* op 9 april 2019, hem ter kennis gebracht op 23 april 2019. Een immatriculatieattest kan niet worden gelijkgesteld met een verblijfsrecht. Verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat het loutere feit dat verzoeker nog in het bezit was van het immatriculatieattest op het ogenblik van de aanhouding niet betekent dat hij 'legaal' op het grondgebied verbleef, nu aan dit *instrumentum* geen *negotium* ten grondslag lag, gelet op de weigeringsbeslissing van 9 april 2019.

Waar verzoeker nog wijst op de beroepsmogelijkheid gedurende 30 dagen waarover hij nog beschikt tegen de bijlage 20, merkt de Raad op dat bij een gezinsaanvraag op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet het beroep geen automatisch schorsende werking heeft. De Belgische wetgever heeft er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder "*Hoofdstuk 5 De rechtspleging*" van de Vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie. Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd:

"Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet".

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om op 23 april 2019 over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, datum waarop ook de bijlage 20 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en waartegen geen van rechtswege schorsend beroep openstaat.

Verzoeker toont *prima facie* de schending van de aangevoerde artikelen en beginselen niet aan.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de beslissing niet correct en niet afdoende is gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. Er is geen belangenafweging gemaakt. Verzoeker verwijst naar zijn afhankelijkheidsrelatie met zijn neef en zijn band met meerdere ooms, die hij dagelijks ziet.

3.3.2.4. Beoordeling.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing. Bij gebreke aan een toelichting is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich op een gezins- of familieleven met zijn neef.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Om de vraag te kunnen beantwoorden of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoeker dus betoogt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM,

dient erop te worden gewezen dat het *in casu* een eerste toegang betreft, zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet dienstig is.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot zijn neef het volgende overwogen:

“Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.”

De Raad stelt vast dat niet kan worden ontkend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met zijn verklaring dat hij zich heeft gevestigd bij zijn neef. Verweerder gaf aan dat dit gegeven een terugkeer naar Turkije niet in de weg staat. Verzoeker dient aan te tonen dat hij afhankelijk is van zijn neef. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn een leven op te bouwen in het land van herkomst, zonder de nabijheid van zijn neef. Verweerder weerhoudt aldus als gevolg van de bestreden beslissing geen breuk in de gezins- of familiale relaties.

De Raad merkt daarbij op dat verzoeker op eender welk ogenblik gedurende de komende drie jaar een opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod indien een recht om in België te verblijven op basis van het gezinsleven alsnog komt vast te staan. De Raad stelt vast dat verzoeker voorafgaandelijk aan de thans bestreden beslissing reeds vier maal een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet indiende, die telkenmale werden afgewezen omdat verzoeker geen daadwerkelijke afhankelijkheid met zijn neef kon aantonen. Ook thans toont verzoeker in zijn verzoekschrift geen daadwerkelijke afhankelijkheid van zijn neef aan. Verzoeker overtuigt aldus niet dat hij over een beschermenswaardig gezinsleven beschikt met zijn neef, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker blijkbaar op geen enkel ogenblik beroep instelde tegen de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die gepaard gingen met de weigering van de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en aldus op geen enkel ogenblik aangaf dat deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die intussen definitief zijn geworden, in strijd zouden zijn met artikel 8 van het EVRM. Pas geconfronteerd met een op til zijnde gedwongen verwijdering van het grondgebied, beroept verzoeker zich op dit verdragsartikel. Dit getuigt geenszins van een zorgvuldig handelen in hoofde van verzoeker om ten gepaste tijden op te komen tegen bepaalde maatregelen indien hij van oordeel is dat deze zijn grondrechten kunnen miskennen. Hij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat geen redelijke, dan wel geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd. Verzoeker maakt daarom in het licht van deze gegevens *prima facie* niet aannemelijk dat er in het licht van artikel 8.1 van het EVRM een positieve verplichting rust op de Belgische staat.

Verzoeker brengt in het kader van de huidige procedure ook geen enkel (begin van) bewijs naar voor van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn ooms die zijn gevestigd in België. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn familieleden in België kan dan ook niet worden vastgesteld. Verzoeker, die zich weliswaar beroept op

een gezins- of familieleven, blijft volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging dient plaats te vinden.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld, door dagelijks contact te onderhouden met zijn ooms, dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt daarenboven het gestelde in de bestreden beslissing ook niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland en dit ondanks de aanwezigheid van de familieleden in België. De gemachtigde ziet ook geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoeker doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden” en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn familieleden in België niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de in België gevestigde vreemdelingen aan Turkije, de familiebanden niet kunnen onderhouden. De Raad benadrukt dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken of dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde minister, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.5. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 15 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt dat hij de politie geen toestemming gaf om zijn woning te betreden om hem vervolgens aan te houden. De politie had evenmin een vorm van wettelijke toelating om hem thuis op te pakken.

3.3.2.6. Beoordeling

De Raad stelt vast dat deze grief onontvankelijk is aangezien de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de vasthouding of de wijze waarop verzoeker meegenomen is voor een vasthouding. De aangevoerde schending is *prima facie* onontvankelijk.

3.3.2.7. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, tweede en derde lid en van artikel 27, §3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat bij het opleggen van een detentiemaatregel het proportionaliteitsbeginsel moet worden gerespecteerd. Verzoeker meent dat uit de redenen van opsluiting niet blijkt dat er een onderzoek heeft plaatsgehad i.v.m. het eventueel risico op onderduiken. Verzoeker stelt dat er geen risico was op onderduiken aangezien hij woont op een voor de verwerende partij gekend adres.

3.3.2.8. Beoordeling

Andermaal dringt de vaststelling zich op dat de uiteenzetting bij het middel zich richt tegen de maatregel tot vasthouding die in de bestreden akte ligt besloten. De Raad herhaalt dat hij ter zake geen rechtsmacht heeft.

Verder uit verzoeker kritiek op het feit dat er een risico op onderduiken zou bestaan. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing werd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat:

“artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S. S. die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.”

Voormeld criterium is vastgelegd in artikel 1, §2, 6°, van de Vreemdelingenwet:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

De Raad wijst er daarnaast op dat het aan de gemachtigde toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn/is vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn. Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: *“Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (...)”* (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

De Raad herinnert eraan dat het risico op onderduiken gedefinieerd wordt als het voorhanden zijn van redenen om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsprocedure zal onderduiken. Daarbij wordt verwezen naar het criterium zoals hoger vernoemd en de specifieke motivering in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker tot vier keer toe onmiddellijk na een beslissing tot weigering van gezinshereniging wederom een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging, in functie van hetzelfde familielid, indiende. Verzoeker betwist niet dat hij tot vier maal toe en achtereenvolgens een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn neef heeft ingediend. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze redenen, die overigens wettelijk zijn vastgelegd, te oordelen dat er een risico bestaat op onderduiken. Het feit dat verzoeker op een gekend adres verbleef en daar ook werd aangetroffen, doet hieraan geen afbreuk.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN